

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5519/2025
07.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ксенија Булатовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Балтић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1127/24 од 10.01.2025. године, у седници одржаној 07.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1127/24 од 10.01.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1127/24 од 10.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1127/24 од 10.01.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П 876/24 од 08.10.2024. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужили на име регреса исплати 66.000,00 динара са законском затезном каматом од 04.04.2024. године до исплате, као и парничне трошкове, те тужила обавезана да туженом накнади парничне трошкове од 83.270,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима до исплате. Одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је на основу члана 404. ЗПП благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана,

ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијаном пресудом одбијен је тужбени захтев за регрес $\frac{1}{2}$ дела износа који је тужени, син тужиле наплатио од трећег лица, по основу враћања зајма. Одлука је заснована на утврђењу да спорни износ није био тужилин, нити је она била зајмодавац у уговорном односу са трећим лицем. Институт посебне ревизије резервисан је за питања правилне примене материјалног права, па имајући у виду утврђене чињенице по којима не постоји правни основ за обавезивање туженог на исплату, као и да тужилца уз ревизију није доставила правноснажне одлуке као доказ другачијег поступања у битно истоврсним чињеничним ситуацијама, нити постоје друга правна питања због којих би било оправдано одлучити о изјављеној ревизији, одлука у ставу првом изреке донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда у спору мале вредности није дозвољена ревизија.

Тужба ради исплате је поднета 08.04.2024. године, вредност предмета спора је 66.000,00 динара и поступак је спроведен по правилима о споровима мале вредности.

Из изнетих разлога, пошто је правноснажна одлука донета у спору мале вредности, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**